

„Toto sa nazýva postliberta – doba po slobode“ – rozhovor

lanuovabq.it

22. apríla 2019 ✚ *Spoločnosť*

Ak niekto tvrdí, že násilnícka nenávistná kampaň proti prirodzenej rodine je dôsledkom spôsobu, akým organizátori koncipovali podujatie Svetového kongresu rodín vo Verone, nech sa pozrie na prípad doktora Giancarla Ricciho, renomovaného psychoterapeuta a psychológa. Minulý týždeň médiá informovali o tom, že ho Komora psychológov „oslobodila“ po troch rokoch a dvoch mesiacoch disciplinárneho konania vedeného za to, že v televíznom vysielaní tvrdil, že „deti potrebujú otca a matku“ a že kritizoval gender ideológiu.

Koniec dobrý, všetko dobré, nie?

Vôbec nie. Pretože mám za sebou len jednu bitku, aj to bez úplného zbavenia viny, ale vojna je intenzívnejšia než kedykoľvek predtým.

Začnime s bitkou, ktorá práve skončila: čo tu nesedí, doktor Ricci?

Samozrejme, že som spokojný s oslobodením, aj keď v uznesení sa používa nesprávny termín „odloženie ad acta“. Okrem toho však nemožno prehliadnuť skutočnosť, že pomer hlasov bol 7 proti 7, a že oslobodenie sa netýka ani tak oprávnenosti môjho názoru, ako skôr uznania skutočnosti, že vzhľadom na to, že v programe som mal k dispozícii iba 200 sekúnd z celkových 40 vysielaných minút, nebolo možné z vedeckého hľadiska úplne vysvetliť určité výroky.

V uznesení stojí, že „hoci pretrvávajú nesporné pochybnosti ohľadom teoretického zamerania a metodologických scenárov, ktorých by sa vyjadrenia dr. Ricciho mohli týkať, nie je možné, mimo akejkoľvek rozumnej pochybnosti tvrdiť, že existuje takéto priame spojenie“.

Presne tak, ide o oslobodenie kvôli nedostatku dôkazov, ako keby advokátove argumenty a moje vyhlásenia o sporných bodoch vôbec nemali nijakú váhu. O troch hlavných bodoch obžaloby, ktoré boli proti mne vznesené, nie je v uznesení ani zmienka, akoby šlo o celok, o ktorom som nebol schopný presvedčiť komisiu. Tu môžeme naozaj vidieť, ako dnes fungujú inštitúcie: politický spôsob kontroly a politický spôsob zaobchádzania so slobodou.

Toto tvrdíte v knihe, ktorú ste napísali ako úvahu o vašom prípade “Doba po slobode”.

Áno, toto je spôsob, akým tieto ideológie dnes pôsobia, a z nich najočividnejšia je gender ideológia, ktorá je

presadzovaná naoko v mene ľudských práv, a preto je nedotknuteľná a nik nesmie mať voči nej výhrady: v mene ľudských práv je nutné napredovať pri budovaní novej koncepcie sexuality, ktorá má však hlboké spoločenské dopady. Môj mikroskopický príbeh v podstate ukazuje, že ide o oveľa širší fenomén.

Podtitul vašej knihy je “Osud a zodpovednosť v psychoanalýze” ...

Sme svedkami toho, ako každý podlieha ilúzii, že je slobodný, a pritom sa vzdáva vlastného svedomia, vlastnej subjektivity a budovania vlastnej cesty, cesty duchovnej, intelektuálnej a nezávislého myslenia.

Vráťme sa k vášmu “procesu”. Je zaujímavé, že podľa uznesenia nie je možné presne zistiť, čo ste chceli povedať tvrdeniami, ktoré odznali vo vysielaní. So všetkými knihami a esejami, ktoré ste napísali, by však nemalo byť ťažké poznať, čo si o tom myslíte.

Je jasné, že začatie disciplinárneho konania je aktom zastrašovania. Tri roky a dva mesiace som bol označovaný ako obžalovaný. Toto disciplinárne konanie je však len jedna epizóda oveľa širšej vojny. Pre mňa to znamená už desať rokov skutočného *stalkingu*, abnormálneho záujmu o moju osobu spojenú s prenasledovaním a obťažovaním. Prvé konanie proti mne bolo začaté v roku 2009, druhé v roku 2012. Obidve boli uložené *ad acta*. Potom v roku 2016 sa začalo toto konanie a po jeho ukončení mi hrali na nervy s tým, že rozsudok dva mesiace držali v tajnosti. Teraz sú na stole tri ďalšie ešte nerozhodnuté sťažnosti, podané v rokoch 2017, 2018 a 2019. Stačí, že ktokoľvek si prečíta nejakú vetu z mojej knihy alebo článku, bez ohľadu na to, či je alebo nie je psychológom, a môže podať na mňa sťažnosť. Komora môže konanie odložiť alebo môže ho začať, ale medzitým som ja neustále pod tlakom.

Čoho sa týkajú tie tri sťažnosti, ktoré musí komora hodnotiť?

Dve z nich sú naozaj výhražné; je to anonym používajúci pseudonym “galloverde”, ktorý ma obviňuje z toho, že som na Facebooku lajkoval nejaký cudzí príspevok; ďalší zasa cituje jedno moje vyhlásenie spred šiestich rokov zverejnené v denníku *Repubblica* pri príležitosti jednej konferencie. Je to skutočný policajný systém. Navyše v druhom prípade Komora psychológov mala sťažnosť automaticky odložiť *ad acta*, pretože po piatich rokoch dochádza k premlčaniu. Napriek tomu mi však o tom stále neposlali oznámenie. Nepochybne ide o spôsoby zastrašovania a kontroly. Som psychológ, chodím do televíznych diskusií, je tu však požiadavka, aby som vyjadroval stanoviská uvedené v smerniciach Komory. Toto sa nazýva *postlibertà*.

Idú po vás a vy už máte za sebou pomerne dlhú a významnú kariéru. Oni však zastrašujú aj iných, predovšetkým mladších psychológov.

Určite je to hrozba pre každého. Nie bezdôvodne som dostal desiatky blahoželaní a poďakovaní od mnohých psychológov, najmä mladých, ktorí sa obávajú odplaty zo strany Komory.

Zdá sa, že odkedy sa pred tromi rokmi začalo konanie proti vám, sa klíma zhoršila. Stačí sa pozrieť na to, čo sa deje okolo Svetového kongresu rodín vo Verone.

Som zdesený z toho, čo všetko o veronskom kongrese prinášajú médiá, z ktorých sa obvykle denne dozvedáme bežné správy. Je to obyčajné očierňovanie aj preto, že potom sa do toho vkladá politická dialektika: ak niekto hovorí o rodine, treba na neho bezpodmienečne udrieť, pretože ide o fundamentalistických katolíkov zoskupených politicky viac-menej v pravom strede.

To sa dotýka otázky osudu a zodpovednosti: takýto vývoj zbavuje človeka zodpovednosti a teda osud je v rukách bohvie koho. Neexistuje žiadna línia, ktorá by podporovala to, čo sa kedysi nazývalo fundamentmi, základnými kameňmi spoločnosti. Ak tieto chýbajú, potom všade vládne neistota a nikto nevie, kam ideme. Sme ako slepci z Bruegelovho obrazu: jeden drží ruku na ramene toho druhého, každý si je istý, že ho ten druhý niekam vedie, ale nikto nevie, kam idú.

Toto všetko má navyše dopad na ľudí, ktorí psychicky trpia a sú aj menej slobodní hovoriť o svojich rozpakoch, najmä keď téma ako homosexualita, je silne ideologizovaná.

Mnohí mladí ľudia sa dnes cítia zmätení alebo pociťujú homosexuálnu tendenciu podnecovanú agresívnou propagandou. Predovšetkým existujú dva opakujúce sa javy: prvý sa týka mladých ľudí, dokonca okolo tridsiatky, ktorí prichádzajú s tým, že už vyhľadali mnohých psychológov, ktorým sa zverili so svojimi problémami, ale jediná pomoc, ktorú im ponúkali, bol hľadať spôsob, ako žiť s touto homosexualitou. Je to tak, pretože nezabúdajme, že Komora psychológov organizuje konferencie o poruchách rodovej orientácie, ktoré práve takéto usmernenia dávajú. Tu nejde o to, aby sme sľubovali návrat k praktizovaniu heterosexuality, ale aby sme navrhli cestu, ktorá by spochybnila tieto pocity a hľadala ich pôvod, usilovala sa pochopiť ich históriu a to, ako sa prejavujú.

A druhý fenomén?

Mladší chlapci, maximálne do dvadsiatich rokov, ktorí o sebe tvrdia, že majú homosexuálne sklony, ale to nie je pravda. Ide o slabosť mužskosti, neistotu mužskej identity, strach pred svetom žien, veľmi často spôsobený pornografiou, kvôli ktorej má mládenec pocit, že nie je dostatočne mužný a že ho priťahujú chlapci, ktorí sú obrazom toho, akým by on chcel byť. Toto nie je homosexualita, ale osobitná situácia súvisiaca s rastom a dozrievaním. Ale ak sa takýto chlapec stretne s iným, ktorý ho pozve a nalieha na neho, aby to skúsil a ocitne sa v dobre organizovanom okruhu, ako je tomu v prípade homosexuálnych združení, dôjde k presvedčeniu, že je gay, a potom si osvojí agresívne politické hodnoty a tento pocit sa stane jeho umelou neprirodzenou identitou. To má vážne, niekedy dramatické následky. Je to fenomén, ktorý v priebehu niekoľkých rokov zaznamenal veľký nárast.

Zdroj: <http://www.lanuovabq.it/it/io-psicologo-nel-mirino-perche-difendo-la-famiglia>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/toto-sa-nazyva-postliberta-doba-po-slobode-rozhovor/>